

om Ministeren stadig kredser om Navnet Berning, stadig ikke kan glemme Ordet Berning, det er, som om dette Ord er gravet ind i Ministerens Hjerter. Ja, jeg saa oven i Købet til min Overraskelse, at da nu Berning blev frikendt for anden Gang ved Domstolene, udtalte den højtærede Minister offentligt, at Personen Berning havde aldrig interesseret den højtærede Minister, det var kun Princippet, der havde interesseret ham. Jeg havde Lyst til den Gang at tage til Genmæle, men jeg syntes, at vi fra alle Sider var bedst tjent med at sige: Lad dog denne Sag være glemt! Men ikke desto mindre kommer nu Ministeren ind derpaa i Forbindelse med Thorup-Schovelin-Sagen og taler om den Rabies, der har været rundt om i Landet. Hvis jeg skulde have udtalt mig i et Interview imod Ministeren, vilde jeg have sagt: Ja, men det er forkert Ministeren har udtalt sig, thi da Sagen begyndte i Rigsdagen, var det kun en Sag imod Personen Berning, det var Personen Bernings hele Levnedsløb, Ministeren skildrede, ganske vist paa en saadan Maade, at Offentligheden fik et ganske fejlagtigt Indtryk af Situationen. Ministeren citerede 5 Domme, men kun Konklusionen, ikke noget som helst om det, der blev gjort gældende i Præmisserne. Ministeren citerede kun selve Dommene, men ikke, hvorledes de vedkommende Handlinger var. Det blev nu oplyst for Landsretten, det kom frem dèr. Ministeren var den Gang saa højt oppe imod Personen Berning, at Ministeren efter at have udtalt dette sagde: Ja, men det er dog egentlig mærkeligt, at man vil have, at en Justitsminister skal tage Ansvaret for, at denne Person skal løslades. Det var en Sag imod Personen Berning. Da vi saa havde faaet Loven gennemført, haabede jeg, at vi var færdige. Nu kom den sidste ulykkelige Sag for nylig; ogsaa dèr blev Berning frifundet for sit Forhold. Jeg haaber, at vi kan blive fri for, at denne Sag overalt skal spøge, og det forekommer mig, at den højtærede Minister ikke er interesseret i stadig at nævne det Navn, efter at Ministeren her i Rigsdagen har faaet at vide, hvorledes vi saa paa det, til Slut ganske vist, ikke i Begyndelsen, hvor der var en fuldstændig Panik fremme; men da Sagen var blevet grundigt overvejet i de forskellige Udvalg, svigtede alle Partier den højtærede Minister og gik over til det af Venstre repræsenterede Standpunkt.

Den højtærede Minister sluttede Thorup-Sagen af med en Henviisning til „den

gamle Frihedsaand“. Den højtærede Minister kunde ikke forstaa, at Venstre i dette Spørgsmaal indtog det Standpunkt, at man ikke kunde paalægge en Dommer at anlægge Sag. Ministeren sagde, at det var i Strid med Venstres hævdvundne Frihedsprincipper, og han var derfor forbavset over, at Venstre her havde fulgt sin Ordfører; nemlig Folketingsmand Rytter, hvis Fortid jo var den, at han havde været en meget ivrig konservativ Mand, men nu var han gaaet over til den virkelig sande Frihed; det var dog mærkeligt, at Venstre vilde følge ham. Ogsaa her synes jeg, den højtærede Minister svang sig op til en saadan Højde, som vi ikke behøver at komme op paa i denne Thorup-Sag. Men jeg maa sige, at hvis den Stilling, som Ministeren indtog overfor Thorup, skal kaldes Frihed, saa siger jeg: Gud fri os for den Frihed, saa er det akkurat den samme Frihed, som man gennemfører i Fagforeningerne, det Fagforeningstyranni, som man gennemfører under Navn af Frihed. Hvordan var Ministerens Optræden overfor Landsdommer Thorup? I Strid med al Praksis paalægger han Dommer Thorup at anlægge Sag uden saa meget som at konferere med Dommer Thorup i Forvejen, uden saa meget som at indhente en Udtalelse fra ham, ja, meddeler endog sin Beslutning til Pressens Repræsentanter, forinden den kommer til Dommer Thorups Kundskab. Bagefter siger Ministeren, at det skete paa Grund af en Ekspeditionsfejl i Ministeriet, en Undskyldning, som maaske overfor Offentligheden kan se acceptabel ud, men de, som ved, hvorledes den Slags Sager ekspederes, maa sige til sig selv: den Ekspeditionsfejl, her er sket, er begaaet af selve Ministeriets Chef: Justitsministeren. Jeg tror ikke, den højtærede Justitsminister vil benægte, at det er saaledes, men skulde han gøre det, skal jeg sige, hvorledes jeg ser paa en saadan Sags Ekspedition. Efter min Mening er Ministeren her optraadt saa kommanderende overfor en Dommer, at denne nødvendigvis maatte sige nej. Hvis Dommer Thorup her havde pareret Ordre, vilde det have betydet, at vi havde faaet en Afgørelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt Ministeren kan paalægge en Dommer at anlægge Sag; thi saa vilde det gennem et praktisk Eksempel være slaaet fast, at Ministeren kan paalægge en Dommer at anlægge Sag. Jeg synes derfor, at det næsten var Dommer Thorups Embedspligt at nægte at adlyde en saadan Ordre og sige, at han i hvert Fald vilde have Dom for, at han skulde modtage en saadan Ordre. Man kan derfor ikke sige,